

Gn19.1-29

- ¹I přišli ti dva poslové večer do Sodomy. Lot seděl v sodomské bráně. Když je spatřil, povstal jim vstříc, sklonil se tváří k zemi
- ²a řekl: „Snažně prosím, moji páni, uchylte se do domu svého služebníka. Přenocujte, umyjte si nohy a za časného *jitra* půjdete svou cestou.“ Odvětili: „Nikoli, přenocujeme na tomto prostranství.“
- ³On však na ně velice naléhal; uchýlili se tedy k němu a vešli do jeho domu. Připravil jim hostinu, dal napéci nekvašené chleby a pojedli.
- ⁴Dříve než ulehli, mužové toho města, muži sodomští, lid ze všech koutů, mladí i starí, obklíčili dům.
- ⁵Volali na Lota a řekli mu: „Kde máš ty muže, kteří k tobě této noci přišli? Vyveď nám je, abychom je poznali!“
- ⁶Lot k nim vyšel ke vchodu, dveře však za sebou zavřel.
- ⁷Řekl: „Bratři moji, nedělejte prosím nic zlého.
- ⁸Hleďte, mám dvě dcery, které muže nepoznaly. Jsem ochoten vám je vyvést a dělejte si s nimi, co se vám zlíbí. Jenom nic nedělejte těmto mužům! Vešli přece do stínu mého přístřeší.“
- ⁹Oni však vzkřikli: „Klid' se!“ A hrozili: „Sám je tu jen jako host a bude dělat soudce! Že s tebou naložíme hůř než s nimi!“ Obořili se na toho muže, na Lota, a chystali se vyrazit dveře.
- ¹⁰Vtom ti muži vlastníma rukama vtáhli Lota k sobě do domu a zavřeli dveře.
- ¹¹Ale muže, kteří byli u vchodu do domu, malé i velké, ranili slepotou, takže nebyli schopni nalézt vchod.
- ¹²Tu řekli ti muži Lotovi: „Máš-li zde ještě někoho, zetě, syny, dcery, všechny, kteří v tomto městě patří k tobě, vyveď je z tohoto místa.
- ¹³My přinášíme tomuto místu zkázu, protože křik z něho je před Hospodinem tak velký, že nás Hospodin poslal, abychom je zničili.“
- ¹⁴Lot tedy vyšel a promluvil ke svým zeťům, kteří si měli vzít jeho dcery. Řekl jim: „Vyjděte hned z tohoto místa, poněvadž Hospodin chystá tomuto městu zkázu.“ Ale zeťům to připadalo, jako by žertoval.
- ¹⁵Když vzešla jitřenka, nutili poslové Lota: „Ihned vezmi svou ženu a obě dcery, které tu máš, abys pro nepravost města nezahynul.“
- ¹⁶Ale on váhal. Ti muži ho tedy uchopili za ruku, i jeho ženu a obě dcery – to shovívavost Hospodinova byla s ním –, vyvedli ho a dovolili mu odpočinout až za městem.
- ¹⁷Když je *Hospodin* vyváděl ven, řekl: „Uteč, jde ti o život. Neohlížej se zpět a v celém tomto okrsku se nezastavuj. Uteč na horu, abys nezahynul.“
- ¹⁸Lot jim však odvětil: „Ne tak prosím, Panovníku.
- ¹⁹Hle, tvůj služebník našel u tebe milost. Prokazuješ mi velké milosrdenství, že mě chceš zachovat při životě. Já však nemohu na tu horu utéci, aby mě nepostihlo něco zlého a abych nezemřel.
- ²⁰Hle, tamto město je blízko, tam bych se mohl utéci, je jen maličké. Smím tam utéci? Což není *opravdu* maličké? Tak zůstanu naživu.“
- ²¹I řekl mu: „Vyhovím ti i v této věci; město, o kterém mluvíš, nepodvrátím.
- ²²Uteč tam rychle, neboť nemohu nic učinit, dokud tam nevejdeš.“ Proto bylo to město nazváno *Sóar (to je Maličké)* .
- ²³Slunce vycházelo nad zemí, když Lot vešel do Sóaru.
- ²⁴Hospodin začal chrlit na Sodomu a Gomoru síru a oheň; od Hospodina z nebe *to bylo* .

- ²⁵Tak podvrátil ta města i celý okrsek a zničil všechny obyvatele měst, i co rostlo na rolích.
- ²⁶Lotova žena šla vzadu, ohlédla se a proměnila se v solný sloup.
- ²⁷Za časného jitra se Abraham vrátil k místu, kde stál před Hospodinem.
- ²⁸Vyhlížel směrem k Sodomě a Gomoře a spatřil, jak po celé krajině toho okrsku vystupuje ze země dým jako dým z hutě.
- ²⁹Ale Bůh, když vyhlazoval města toho okrsku, pamatoval na Abrahama: poslal Lota pryč ze středu zkázy, když vyvracel města, v nichž se Lot usadil.
- ³⁰Lot pak vystoupil ze Sóaru a usadil se se svými dvěma dcerami na hoře, protože se bál usadit se v Sóaru. Usadil se s oběma dcerami v jeskyni.

Gn 18.1-16

- ¹I ukázal se Hospodin Abrahamovi při božišti Mamre, když seděl za denního horka ve dveřích stanu.
- ²Rozhlédl se a spatřil: Hle, naproti němu stojí tři muži. Jakmile je spatřil, vyběhl jim ze dveří stanu vstříc, sklonil se k zemi
- ³a řekl: „Panovníku, jestliže jsem u tebe našel milost, nepomíjej svého služebníka.
- ⁴Dám přinést trochu vody, umyjte si nohy a zasedněte pod strom.
- ⁵Rád bych vám podal sousto chleba, abyste se posilnili; potom půjdete dál. Přece nepominete svého služebníka.“ Odvětili: „Učiň, jak říkáš.“
- ⁶Abraham rychle odběhl do stanu k Sáře a řekl: „Rychle *vezmi* tři míry bílé mouky, zadělej a připrav podpopelné chleby.“
- ⁷Sám se rozběhl k dobytku, vzal mladé a pěkné dobytče a dal mládenci, aby je rychle připravil.
- ⁸Potom vzal máslo a mléko i dobytče, jež připravil, a předložil jim *to* . Zatímco jedli, stál u nich pod stromem.
- ⁹Pak se ho otázali: „Kde je tvá žena Sára?“ Odpověděl: „Tady ve stanu.“
- ¹⁰I řekl *jeden z nich* : „Po obvyklé době se k tobě určitě vrátím, a hle, tvá žena bude mít syna.“ Sára naslouchala za ním ve dveřích stanu.
- ¹¹Abraham i Sára byli staří, sešli věkem, a Sáře již ustal běh ženský.
- ¹²Zasmála se v duchu a řekla si: „Když už jsem tak sešlá, má se mi dostat takové rozkoše? I můj pán je stařec.“
- ¹³Tu Hospodin Abrahamovi řekl: „Pročpak se Sára směje a říká: ‚Což mohu opravdu rodit, když už jsem tak stará?‘
- ¹⁴Je to snad pro Hospodina nějaký div? V jistém čase, po obvyklé době, se k tobě vrátím a Sára bude mít syna.“
- ¹⁵Sára však zapírala: „Nesmála jsem se,“ protože se bála. On však řekl: „Ale ano, smála ses.“
- ¹⁶Muži se odtud zvedli a zamířili k Sodomě. Abraham šel s nimi, aby je doprovodil.